

editorial

Catalunya regala temps per a un acord dubtós

Primera havia d'estar tancat, per llei, el 9 d'agost. L'Estat no va complir. Després el conseller Saura va vendre temps a la vicepresidenta Fernández de la Vega, que neutralitza així la compareixença de Rodríguez Zapatero al Congrés. El nou finançament català s'havia d'esperar a mitjan novembre. Quan falta una setmana per arribar a la cita, i després que tant la mateixa vicepresidenta com el ministre d'Hisenda hagin dit que els papers encara són

molls, el president Montilla es reuneix amb el seu homòleg espanyol i acorda donar-li unes setmanes més d'oxigen, possiblement per estalviar-se uns titulars que denunciïn que el govern de l'Estat incompleix reiteradament les promeses amb Catalunya i, especialment, amb els companys catalans.

Es veu a venir que Catalunya no tindrà un bon acord de finançament, si és que n'hi arriba a haver un. A mesura que va passant el temps, la posició de força de l'executiu català

es va debilitant, mentre que el govern de Rodríguez Zapatero es carrega de raons per no complir; la principal, la crisi econòmica, que, segons el PP, fa inviable la renegociació de les condicions de finançament actual de les comunitats autònomes. Un discurs que ja va bé als socialistes espanyols, als quals només preocupa evitar una fractura amb el socialisme català, que els complicaria aquesta legislatura i els causaria problemes electorals futurs.

Catalunya juga d'esquena a la pa-

ret. El partit majoritari en el govern és presoner de les seves fidelitats; els socis -ICV i ERC- viuen els seus propis dilemes a la recerca de la decisió que els garanteixi un millor futur polític; Convergència es frega les mans esperant que el govern capoti i al PP tot ja li està bé mentre els socialistes vagin malament. L'última esperança és la societat catalana, que hauria de revoltar-se i exigir el que necessitem. Ja n'hi ha prou que ens prenguin el pèl i ens escanyin financerament.

el lector escriu

Les cartes trameses a aquesta secció han de ser breus. Tindran prioritats les que no excedeixin les 20 ratlles mecanografiades i les que siguin d'actualitat. És imprescindible que a l'original i als correus electrònics s'hi facin constar el domicili, el telèfon i el número del DNI o passaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. El Punt es reserva el dret de seleccionar-les i resumir-les quan ho consideri oportú. Els textos s'han d'adreçar a cartes@elpunt.cat

L'IPC i els jubilats

● Als jubilats se'ns augmenta cada any un 2% les pensions. Si el mes de novembre següent la inflació s'ha pujat més d'aquest 2% la diferència ens la paguen al mes de gener, d'un sol cop. Ara resulta que, després que la inflació durant tot l'any ha ranejat al 4,5-5%, al mes d'octubre s'ha abaixat un 1% i ha quedat en el 3,6%. I aquesta baixada és la més gran que hi ha hagut mai. A qui vol enganyar el govern? Aquest 1% que s'estalviarà de pagar li anirà molt bé perquè ara deixa de recaptar molts impostos per la crisi i representa molts cents de milions d'euros. Pot ser fins i tot que el mes de novembre es torni a abaixar l'IPC i així encara s'estalviaran més diners i els podran deixar als bancs.

Ens estan prenent el pèl d'una manera molt descarada, perquè ataquen un col·lectiu que pateix molt per arribar a final de mes i no té gaires mitjans per queixar-se. / PAU VALLS. Llagostera (Gironès).

Hvala, defensa davant d'un atac

● La Hvala no va atacar el caçador, en tot cas l'óssa es va defensar d'una agressió inicial en el seu hàbitat, el bosc, i

d'això se'n diu legítima defensa. Per això trobo indignant que cap mitjà de comunicació hagi parlat de l'óssa com d'una víctima més de la caceria, sinó que en tot moment se l'hagi anomenat la Hvala, l'óssa agressora. El col·lectiu de caçadors de la Vall d'Aran s'ha posat en marxa, i això fa que alguns polítics de la zona vegin perillar el seu càrrec si no els fan cas. Tots sabem com funcionen aquestes coses, quan hi ha algun fet, sigui de l'àmbit que sigui, que provoca alarma en algun sector important de la societat. Aleshores es comença a moure la gran maquinària per tal de posar fi a aquest fet, i la majoria de vegades les solucions que es pre-

nen són per tapar l'assumpte, sense anar al fons de la qüestió. Això fa que moltes vegades, per no dir totes, ens lamentem d'aquestes decisions preses.

Un gran exèrcit de rambos armats fins a les dents i gossos que corren i criden a la recerca del senglar poden arribar a crear una situació d'estress i pànic que es pot convertir en fugida. Però quan es parla d'un animal de les dimensions de l'ós, pot passar que, a part de fugir, si es veu molt amenaçat, pugui utilitzar la seva gran força per defensar-se, com farien els mateixos humans. Per tant, podem creure que el principal culpable d'aquest presumpte atac de l'ós no és ningú més

La crisi del capitalisme

● Ja fa uns mesos que una esgotadora pluja torrencial ens turmenta des dels mitjans de comunicació. La de la crisi econòmica que, segons pareix, està fent tremolar el món, vessant causes incomprensibles, tèbies mesures i devastadors efectes per la mal anomenada economia real. Cada dia escolt anàlisis i opinions dels tertulians de torn i no atur de demanar-me per què es concedeix tanta importància a aquest fenomen. No vull que se'm mal interpreti. No és que pensi que la crisi no tindrà conseqüències, però m'han d'entendre: no parlem de crisi quan milions d'éssers humans pateixen fam o quan a quasi la meitat de les llars del món els manca l'aigua potable. Tampoc quan mor cada dia més gent de malalties curables i més d'un centenar de milió de nins no tenen accés a l'educació. No és una crisi quan la pobresa, les desigualtats, les precarietats i les violacions dels drets humans s'estenen i la situació mediambiental del planeta es torna crítica.

Diem que és una crisi quan uns pocs deixen

d'obtenir tants beneficis de tot aquest context. Això és al que diem crisi en el sistema capitalista en què vivim. Un sistema que prioritza els beneficis econòmics per sobre de la cultura, la salut, la vida i la justícia social. Que predica l'egoisme, la confrontació, el consumisme infèrtil, la llei del més fort i el camp qui pugui. El sistema que històricament més riquesa ha creat i també el que més destrucció ha portat al món.

Per tot el que està passant, és aquest sistema, i els principis del fonamentalisme neoliberal que l'han sostingut durant els darrers 30 anys, els que haurien d'estar en crisi. Però d'això no se'n parla als mitjans de comunicació. I pot ser que la tan pregonada arribada del Messies negre que resoldrà les nostres preocupacions farà que les coses tornin a la normalitat, canviant tot perquè no canviï res, però el problema seguirà sent el mateix.

El problema és viure en un món on aquesta sigui l'única crisi que som capaços de concebre. / SEBASTIÀ MARCH. Palma.

que els mateixos caçadors.

La mala gestió dels humans durant molt temps va fer (i fa) que animals com ara l'ós i el llop, competidors directes de l'home, no tinguessin cabuda en el nostre territori, i quan dic nostre també vull dir el seu territori. La pèrdua d'hàbitat i la caça en excés han provocat, arreu, que moltes espècies hagin desaparegut i que d'altres estiguin en perill d'extinció.

Hem d'entendre que tots formem part del territori, i que, per tant, hi ha d'haver espai per a tots, humans i no humans, i que entre tots hem de fer possible aquesta coexistència. / DAVID SERRAMITJANA, director Fundació Fauna. Olot (Garrotxa).

Aparcament públic a Girona

● Aquests últims mesos l'inici de les obres del TAV ha suposat l'eliminació de força places d'aparcament públic a Girona. Per les informacions del diari, en els pròxims mesos encara se'n suprimiran força més. El nostre Ajuntament diu que està sensibilitzat pel tema i que busca solucions alternatives al problema. Els que som de Girona ja sabem que això no és gaire cert i que la promoció de l'aparcament gratuït no ha estat precisament una prioritat de l'Ajuntament. Amb l'objectiu de posar-los més difícil aquesta inactivitat respecte a aquest important problema m'he decidit a oferir-los tres idees que podrien ser de força utilitat per alleugerir-lo.

-Accelerin les obres d'urbanització que s'estan fent al costat de l'escola Maristes per tal que ja es pugui aparcar als carrers, on deu haver-hi lloc per a uns centenars de cotxes. Amb l'aturada de la construcció no hauria de ser difícil acabar ràpidament aquesta obra i en canvi avança a un ritme extraordinàriament lent.

-Revisin de forma generosa els grans aparcaments públics que hi ha a Girona. En tots hi ha espais on es podria permetre aparcar però que per disseny no es permet. Per exemple, al fons de l'aparcament de l'antic mercat del bestiar hi ha unes pilones de fusta que impedeixen aparcar en una zona on només hi ha herbes.

-Habilitin el passeig de la Copa on hi ha les barraques

EL PUNT

COMARQUES GIRONINES
Santa Eugènia, 42. 17005 Girona.
Tel. 972 18 64 00. Fax 972 18 64 20.

Director Adjunt: XEVI XIRGO i TEIXIDOR. Redactor en Cap: CARLES RIBERA. Caps de Redacció: TEJA BASTONS (Temàtiques); TURA SOLER (Punt Divers); XEVI CASTILLÓN (Cultura i Espectacles). Redacció: PURI ABARCA i SALVADOR GARCIA-ARBÓS (Política); NÚRIA ASTORCH, EDUARD BATLLE i DAVID BRUGUÉ (Societat); MARC BATALLER i CARMINA SOLANO (Policial); FIDEL BALÉS (Judicial); IMMA BOSCH, MÓNICA CABRUJA, ROBERT CARMONA, JOAN OLLER i OSCAR PINILLA (Economia); DANI CHICANO, LAURA PORTAL i EVA VÁZQUEZ (Cultura i Espectacles); JOSEP PUIGBERT i MAR VICENTE (Alt Empordà); ALBERT VILAR i JOAN TRILLAS (Baix Empordà); DANI VILÀ i MONTSE BARRERA (Gironès); ANNA PUIG i JORDI COLOMER (Selva); JORDI CASAS i RAMON ESTEBAN (Pla de l'Estany, Garrotxa, Ripollès i Cerdanya); ORIOL MAS (Medi Ambient i Política Territorial); MONTSE MARTÍNEZ, JORDI CAMPS, LAURA CODERCH, CARMÉ OVIEDO, MARIA PÉREZ, XAVIER ROCA i IRENE RIGALL (Apunts); PERE GORGOLL (Necrològiques); MANEL LLADÓ, MIQUEL RUIZ, EUDALD PICAS, LLUÍS SERRAT i JOAN SABATER (Fotografia).

Caps de Venda: EMMA PARRA i M. ÀNGELS TAULATS. Comercials: JOAN MASSÓ, GERARD MARTÍNEZ, JOAN QUESADA, ROSA M. NAVARRO, CARMÉ OLIVEIRA, CARINA MAS, FERRAN SUREDA, JOSEP SÁNCHEZ, ROSA DURAN, CONXITA GISPERT, GLÒRIA RUIZ, MARTA NAVARRO, LAIA CERVELLÓ, NÚRIA PUIG, AURORA ROVIRA i MONTSE CORNELLÀ.

Consell Editorial: MONTSERRAT AGELL, MONTSE AGUER, MARTA ALSINA, NARCÍS-JORDI ARAGÓ, PEP BADIÀ, CARLES BARBA, BALDIRI BRAMON, JOAN BOSCH, JORDI BOSCH, HELENA CALVELO, CONXITA CASASSAS, YOLANDA CERVIÀ, JOAN CARLES CODOLÀ, JOSEP COLLELLEDMONT, MARIA COMAS, LAURA CORSUNSKY, XAVIER CORTADELLAS, MARIA MERCÉ CUARTIELLA, JOSEP DELEMUS, GEMMA DOMÈNECH, NÚRIA ESPONELLÀ, JOSEP FAJOL, DAVID FERNÁNDEZ, JOAN FERRERÓS, ROSA FONT, LLUÍS FREIXAS, M. TERESA GALÍ, XAVIER MARTÍ, SANTI MASSAGUER, ENRIC MATARRODONA, JOSEP MATAS, MANEL MESSQUITA, JOAN NOGUÉ, JAUME PÉREZ, JAUME PINYOL, EVARIST PUIG, MAGDA PUJOLAS, JOAN RIBAS, AITOR ROGER, JOAN PAU ROMANI, JORDI SANABRAS, RICARD SAYERAS, GUILLEM TERRIBAS, JOSEP VALLS, FRANCESC VAQUÉ i ESTEVE VILANOVA.